

El Cavall pianista

Un relat de: [Noia Targarina](#)

Temps enrere, a Hyde Park de Londres hi havia un estable on hi treballava un noi anomenat Lluís com a mosso. L'estable estava ple de molts cavalls, però n'hi havia un que destacava per damunt dels altres: el Lluna Plena. Aquest nom li venia perquè era un preciós Lippiziano blanc.

El somni del Lluís era ser pianista i tenir un piano, però no tenia prou diners per comprar-ne un. Un dia va arribar a Hyde Park una fira amb moltes atraccions i espectacles. Durant una nit quan el Lluís estava a punt d'anar a dormir va sentir tocar el piano. Li va agradar tant que es va enamorar del so d'aquell piano era tant suau i dolç que es va quedar adormit amb un ull obert. Estava a mig son quant el soroll de la porta de l'estable que s'obria el va desvetllar. No va ser fins al cap d'una estona que va veure en un racó el piano de la fira. El Lluís no va poder evitar tocar-lo. A mitja cançó va sentir el renill d'un cavall i una veu que li parlava:

?Ensenya'm a tocar-lo—El noi va deixar de tocar de cop per veure qui parlava.

—Ets un cavall! Com vols que t'ensenyi a tocar el piano si no tens mans?

—No pateixis això no serà un obstacle. Et prometo que n'aprendré—va dir el Lluna Plena convençut.

—Però... tu no tens dits! Com t' ho faràs?

—Segur que hi ha una altra manera, però necessito saber tocar aquesta música tant dolça.

El Lluís va dir que pensaria com ensenyar-lo i l'endemà li diria.

Durant tota la nit no deixava de pensar com s'ho faria per a ensenyar a tocar el piano al cavall. Finalment se li va ocórrer una idea: faria que el cavall aguantés un pal amb les dents per tocar les tecles i també li ensenyaria com acariciar les tecles amb la cua.

L'endemà al matí es van endur el piano a la fira. El Lluís i el Lluna Plena no van poder assajar llavors. Però van escoltar la música del piano des de l'estable i si el dia abans els hi havia agradat, avui encara era més bonica que ahir. El Lluís, no va poder evitar anar cap a la fira per conèixer qui era el pianista. Va tenir una sorpresa quan va veure que qui tocava el piano era la noia més bonica que havia vist mai. Tenia els dits llargs i fins, els cabells rossos i llargs com si fossin fils d'or, els seus ulls eren de color blau de mar i brillaven de joia per cada nota que tocava. El Lluís es va enamorar.

Mentrestant el Lluna Plena es va quedar dins l'estable. Al seu costat hi havia una euga preciosa que s'havia fixat en ell. El Lluna Plena ja feia temps que n'estava enamorat. Era per això que volia aprendre a tocar el piano i així dedicar una bella cançó a l'euga.

Durant dues setmanes el Lluís va ensenyar a tocar el piano al Lluna Plena. Van assajar durant totes les nits sense descans. Però un dia al matí no van sentir el piano, els camions de la fira estaven carregant totes les parades per marxar i el piano encara era a l'estable. Un home va dir:

?El piano el carregarem l'últim. ?El Lluna Plena i el Lluís en sentir això van decidir que era el moment de la veritat.

Era l'hora de tocar la cançó davant de l'euga per enamorar-la. El Lluís la va anar a buscar i la va plantar davant del piano. El Lluna Plena molt nerviós va agafar el pal amb les dents i va colpejar les tecles amb destresa i agilitat. L'euga en sentir la música va començar a ballar. Llavors va entrar a l'estable la pianista de la fira a buscar el piano. Els seus ulls no podien creure el que veien: un cavall estava tocant el piano i una euga ballava. La noia va córrer a buscar el seu pare, que era el director de la fira, per convèncer-lo que contractés el Lluna Plena per un nou espectacle de la fira. El seu pare quan ho va veure va quedar meravellat i va contractar el Lluna plena, l'Euga i el Lluís per cuidar els cavalls. Tots tres van marxar de l'estable amb la fira a córrer món. El nom del Pianista Lluna Plena va ser conegut als cinc continents.

I evidentment el Lluís es va casar amb la noia pianista i van tenir set fills: el Do, la Re, la Mi, el Fa, la Sol, la La i el Si.

Conte contat ja està acabat!